

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 lipca 2019 r. w sprawie R 465/2019-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- rejestrację unijnego znaku towarowego nr 17 941 316;
- nakazanie usunięcia określenia „wątpliwy” z decyzji eksperta EUIPO z dnia 20 grudnia 2018 r., s. 1;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie zasad równego traktowania i spójności orzecznictwa.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2019 r. – Elevation - Engenharia/Komisja

(Sprawa T-652/19)

(2019/C 399/103)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Elevation - Engenharia SA (Amadora, Portugalia) (przedstawiciele: M. Marques Mendes, R. Campos, A. Dias Henriques, M. Troncoso Ferrer i C. García Fernández, adwokaci)

Strona przeciwna: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie zasadności skargi i stwierdzenie nieważności całej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 lipca 2019 r. wydanej przez ówczesnego Dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DEVCO), dokument Ares(2019)4611765 – 16/07/2019, która wyklucza skarżącą na okres trzech lat z postępowań w sprawie udzielenia zamówień publicznych i przyznawania subwencji finansowanych z EDF (Europejskiego Funduszu Rozwoju) w ramach rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/323, a ponadto zarządza publikację o wykluczeniu na stronie internetowej Komisji, w odniesieniu do następujących okoliczności:

Skarżąca uważa, że Komisja w decyzji popełniła błąd co do okoliczności faktycznych, w szczególności w odniesieniu do opóźnień w wykonaniu robót, za które wina nie może zostać przypisana skarżącej. Należało zakończyć postępowanie pojednawcze przewidziane w umowie, a skarżącej nie można przypisać winy za brak ustanowienia sądu arbitrażowego.

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia oraz wady polegającej na naruszeniu prawa, w szczególności art. 143 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2018/1046 oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zasady dobrej administracji:

Decyzja nie zawiera uzasadnienia, ponieważ nie pozwala skarżącej na zapoznanie się z analizą i wnioskami wynikającymi z wcześniejszego obowiązkowego kontrydiktoryjnego postępowania, prowadzonego przez zespół przewidziany przez rozporządzenie finansowe. Poprzez pominięcie wcześniejszego postępowania kontrydiktoryjnego, nie wspominając o jego wynikach, decyzja obarczona jest również wadą naruszenia prawa, podważając i naruszając art. 143 rozporządzenia finansowego, w szczególności jego ust. 5, a także narusza prawo do dobrej administracji przewidziane w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 109 ust. 1 lit. b) (do dnia 1 stycznia 2016 r.) i art. 106 ust. 1 lit. a) (od dnia 1 stycznia 2016 r.), a następnie art. 47 Karty praw Podstawowych:

Przy podejmowaniu decyzji o wykluczeniu lub nie skarżącej z postępowań o udzielenie zamówień publicznych i subwencji regulowanych przez rozporządzenie (UE) nr 2015/323 i rozporządzenie Rady (UE) nr 2018/1877, Komisja jest jednocześnie sędzią i powodem. W scenariuszu, w którym pytanie o to, czy doszło do naruszenia umowy, nie zostało jeszcze rozstrzygnięte, branie pod uwagę jedynie argumentów Komisji lub zleceniodawcy i wykluczenie skarżącej, prowadzi do naruszenia art. 47 karty praw podstawowych, ponieważ narusza zasadę równości broni.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego i zasady proporcjonalności, ustanowionej w art. 49 karty praw podstawowych:

Komisja zastosowała najcięższą z sankcji przewidzianych w art. 106 ust. 14 lit. c) rozporządzenia 966/2012, w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie nr 2015/1929, która to sankcja jest również najcięższą z sankcji przewidzianych w rozporządzeniu finansowym. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności faktyczne, a także to, że kwestia tego, czy skarżąca poważnie naruszyła zobowiązania umowne jest nadal nieudowodnioną kwestią sub iudice, zastosowanie najcięższej z przewidzianych w art. 106 ust. 14 lit. c) rozporządzenia nr 966/2012 sankcji oznacza naruszenie zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2019 r. – FF/Komisja

(Sprawa T-653/19)

(2019/C 399/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FF (przedstawiciel: A. Fittante, lawyer)